

skellige mekanismer man kan skrue på for at sikre en bestemt udvikling, også udtaler sig, ikke kun, men også til debatten. Det skader vel næppe debatten.

Til hr. Henrik Vestergaard vil jeg bare sige: Jeg er glad for, at det nu er legitimt, at politikerne blander sig i udviklingen i fødevarerhvervet. Og med hensyn til historien om, at forbrugeren bestemmer alt, vil jeg gerne spørge hr. Henrik Vestergaard, eller vi kan tage diskussionen en anden dag, om han virkelig mener, at forbrugers valg foregår ud i den tomme luft? Er det ikke sådan, at marketing, den måde, man sælger, den måde, man introducerer, og den, man kan sige, produktionsteknologi og -udvikling, der findes, har en enorm betydning for, hvad forbrugeren mener? Forbrugeren vilje er jo ikke i luften frit svævende. For 25 år siden var der ingen, der vidste, hvad en Yankee Bar var, i dag ved alle det.

Så det med, at forbrugeren bestemmer, er jo rigtigt et stykke ad vejen, men de bestemmer jo ud fra nogle bestemte forudsætninger.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Da Enhedslistens ordfører på området ikke er til stede, skal jeg oplæse følgende:

Rådet for Bedre Madkvalitet er sat i søen bl.a. for at skabe et nyt fødevarer kvalitetsmærke. Det er der nogle, der mener er nødvendigt efter fiaskoen med det heldigvis hedengangne kvalitetsmærke Den Blå Lup, som hverken producenter eller forbrugere havde tillid til.

Den Blå Lup var kvalitetsmærket, der anvendte skattekrøner på helsidesannoncer i landsdækkende aviser, bl.a. for at vise, at dette kød kom fra en gris med krølle på halen.

Virkeligheden var bare, at hovedparten af grisene ikke kunne have krølle på halen, fordi den var klippet af, som grisehaler nu engang bliver i det konventionelle landbrug. Grisehalerne klipper man af, kuperer, i stedet for at gøre nok for, at grisene har det så godt, at de ikke har lyst til at bide hinanden i halerne.

Ikke nok med dét. Fødevarerministeriet, der promoverede kødkvalitetsmærket, gjorde sig svare anstrengelser for at bilde folk ind, at kvalitetsmærket Den Blå Lup skam garanterede bedre dyrevelfærd end den økologiske produktionsmåde.

Enhedslisten var dengang nødt til at anklage den daværende fødevarerminister for vildledende markedsføring af kvalitetsmærket Den Blå Lup, og det var jo meget uheldigt, fordi fødevarerministeren netop på det tidspunkt havde en kampagne i gang, der skulle bekæmpe vildledende markedsføring fra industriens side.

Kl. 16.30

At skabe kvalitetsfødevarer er noget, som efter Enhedslistens opfattelse kræver, at udgangspunktet er i orden: at der ikke er giftrester i grønsagerne, at der ikke er medicinrester i kødet, og at skinkerne fik motion, da de var levende.

Kort sagt mener Enhedslisten ikke, at det giver nogen mening at diskutere bedre madkvalitet uden at tage udgangspunkt i økologien og en total økologisk omstilling.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er blevet spurgt et par gange, om ikke det er en statsopgave at påvirke udviklingen af bedre madkvalitet. Nej, det er det ikke, ligesom det heller ikke er en statsopgave at sørge for, at Grundfos laver ordentlige pumper og Danfoss ordentlige termotaster og Brandtex ordentlige bukser. Overhovedet ikke.

Men vi skal stille nogle krav til sikkerheden i fødevarerne, og vi skal stille nogle krav til produktionsformerne. Det andet skal den fri konkurrence og alle de skribenter, der helt gratis i blade og tidsskrifter skriver om god madkvalitet, ordne. Det skulle nok kunne lykkes, når man tænker på, hvor mange madsider der er i blade. Den reklame ville jo være fuldstændig umuligt at betale, hvis den skulle betales med annoncer.

Men det virker bare ikke ret godt, det virker ikke alligevel. Nej, det er ikke en statsopgave. Det er en statsopgave at påvirke forbrugernes madvaner, for de er af en eller anden mærkelig årsag blevet forvoklede. Det må jo have noget med hele vores livsstil at gøre, med vores forjæthed, og jeg ved ikke hvad.

Nu er vi ikke bundet af noget forlig, og vi har valgt nogle af de her råd og nævn ud, som regeringen vil nedlægge, som vi ønskede at bevare, og jeg må konstatere, at hverken Rådet for Bedre Madkvalitet eller Måltidets Hus var iblandt dem.

Men vi vil gerne bruge penge på at være med til at fortælle forbrugeren om helt fundamentale ting, som hvad der er fedt, og hvad der er kulhydrater, og hvad der er protein, og hvad der er vi-